

Arrest

nr. 327 256 van 26 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 21 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij geniet internationale bescherming in Griekenland sinds 18 december 2018.

1.2. Op 15 februari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 24 september 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het verzoek vermeld in punt 1.2. niet-ontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 248 341 van 28 januari 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 16 februari 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek op 22 maart 2021 niet-ontvankelijk.

1.6. Op 10 juni 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek op 20 juli 2021 niet-ontvankelijk.

1.7. Op 31 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.8. Op 9 december 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit vierde verzoek op 29 maart 2022 niet-ontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 274 361 van 21 juni 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.

1.10. De verzoekende partij verlaat het grondgebied van België en keert in november 2022 terug naar Griekenland.

1.11. Op 6 februari 2023 dient de verzoekende partij bij de Belgische autoriteiten een vijfde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek op 3 mei 2023 niet-ontvankelijk.

1.12. Op 30 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.13. Op 2 oktober 2023 dient de verzoekende partij een zesde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit verzoek op 3 maart 2025 niet-ontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder rolnummer 334 388.

1.14. Op 21 mei 2025 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratief rapport naar aanleiding van illegaal verblijf.

1.15. Op 21 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de federale politie van Antwerpen op 21.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: A. M. M.

geboortedatum: (...) 1998

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Palestina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED
TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene is houder van een Griekse verblijfstitel en verblijft sedert vijf jaar in België. Zijn laatste attest van immatriculatie was slechts geldig tot mei 2021.

Betrokkene diende op 05.08.2018 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in in Griekenland en op 18.12.2018 werd door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend aan betrokkene. Toch diende hij al enkele maanden later, op 15.02.2019 opnieuw een VIB in in België. Op 24.09.2020 werd dit VIB niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 28.01.2021 werd het beroep tegen deze beslissing van het CGVS verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene hierna nog 5 keer (op 16.02.2021, 10.06.2021, 09.12.2021, 06.02.2023 en op 02.10.2023) opnieuw een VIB in. Deze werden op respectievelijk 22.03.2021, 20.07.2021, 29.03.2022, 04.05.2023 en op 03.03.2025 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het beroep tegen de beslissing van het CGVS van 29.03.2022 werd eveneens op 21.06.2022 verworpen door de RVV.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Griekenland. Hij geeft aan psychologische problemen te hebben, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in Griekenland. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 31.08.2021 en van 30.08.2023 die hem werden betekend. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 05.08.2018 een verzoek tot internationale bescherming (VIB) in in Griekenland en op 18.12.2018 werd door Griekenland het vluchtelingenstatuut toegekend aan betrokkene. Toch diende hij al enkele maanden later, op 15.02.2019 opnieuw een VIB in in België. Op 24.09.2020 werd dit VIB niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Op 28.01.2021 werd het beroep tegen deze beslissing van het CGVS verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). Toch diende betrokkene hierna nog 5 keer (op 16.02.2021, 10.06.2021, 09.12.2021, 06.02.2023 en op 02.10.2023) opnieuw een VIB in. Deze werden op respectievelijk 22.03.2021, 20.07.2021, 29.03.2022, 04.05.2023 en op 03.03.2025 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Het beroep tegen de beslissing van het CGVS van 29.03.2022 werd eveneens op 21.06.2022 verworpen door de RVV.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat in België te werken. Betrokkene is een dus een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in Griekenland. Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Griekenland omdat hij daar slechts werd behandeld, geen eten en drinken kreeg en daardoor psychologische problemen heeft. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 15.02.2019, 16.02.2021, 10.06.2021, 09.12.2021, 06.02.2023 en 02.10.2023. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om ook in België nog eens de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene in Griekenland geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Griekenland. Hij geeft aan psychologische problemen te hebben, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in Griekenland. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

*Vasthouding
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische toelichting bij bepaalde door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

"5.2.

Schending artikel 3 EVRM - lopend verzoek internationale bescherming.

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: '(...).'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: '(...).'

Dat er weldegelijke nieuwe elementen voorhanden zijn die het laatste verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België rechtvaardigen.

Zo is er :

- *De oorlog in Gaza*
- *Psychologische opvolging*
- *Terugkeer naar Griekenland in 2022*
- *Ongeldige ADET*
- *Nieuwe landeninformatie en rechtspraak terzake*
- *...*

Verzoeker werd dan ook gehoord in het kader van dit verzoek om internationale bescherming bij het CGVS.

Omwillen van onder andere bovengenoemde redenen werd een beroep ingesteld tegen de niet ontvankelijk volgend verzoek genomen door het CGVS.

Het is dan ook uiterst belangrijk dat de uitkomst van het beroep wordt afgewacht alvorens verzoeker wordt uitgewezen, een schending van artikel 3 EVRM valt niet uit te sluiten.

Verzoeker kreeg in 2018 bescherming in Griekenland, zoals blijkt uit het administratief dossier is zijn ADET (Griekse verblijfskaart) NIET meer geldig op vandaag.

Ook het hebben van een AMKA en AFIME blijkt essentieel om als vluchteling de rechten te doen gelden in Griekenland. Laat staan dat verzoeker in de mogelijkheid is deze documenten te activeren (zie verder).

Dat verzoeker ruim voor de automatische afgifte (december 2020) van deze documenten zijn verblijfskaart kreeg in Griekenland. Zie RVV verenigde kamers: 22.01.2024 AR 300 342

Bovendien stelt recente landeninformatie RSA – ASYL, zie

RSA_BIP_Report_EN.pdf ;

“The chronic legal and practical obstacles to refugees’ access to documents and socio-economic rights in Greece remain unresolved, according to the new annual report released today by Refugee Support Aegean (RSA) and the PRO ASYL Foundation. We once again highlight that these barriers expose many beneficiaries of international protection to homelessness and destitution, in violation of the right to dignity and the prohibition of inhuman and degrading treatment. The situation is exacerbated in light of the intensification of returns of recognised refugees to Greece in recent months, as EU Member States double down on return policies targeting beneficiaries of international protection. Over the past year, RSA has represented returnees from countries such as Germany and Switzerland who face severe obstacles in their attempt to integrate. None of them received documents, information, or support upon their return. Many are at immediate risk of homelessness due to the lack of any material assistance.

The year 2024 was marked by a near-total halt of basic services for refugees in Greece: withdrawal of interpretation services in camps, persisting shortages in medical and psychosocial personnel, and the complete halt of the monthly financial allowance granted to asylum seekers, to name a few. Chronic weaknesses in funding and programme management on the part of the Ministry of Migration and Asylum have led to severe gaps in services, with direct, nefarious repercussions on the tens of thousands of people obtaining international protection and on their prospects of integration in the country.

Data on asylum decisions show that Greece has approved more than 140,000 asylum applications in the last five years. The number of positive decisions has gradually increased from 2021 to 2024, leading up to more than 40,000 status grants in 2024 alone. At the end of 2024, Greece counted 83,895 active international protection residence permits and 32,572 temporary protection residence permits.

This year’s report provides detailed information on:

- The conditions faced by people granted international protection in Greece regarding the acquisition and renewal of documents, mainly the Residence Permit (ADET), but also travel and tax documents and the social security number (AMKA), now conditioned on an employment contract or a recruitment certificate. These documents are essential for access to employment, healthcare and other social services.
- The extremely limited access to social welfare, including refugees’ exclusion from most benefits and the restrictive eligibility criteria for guaranteed minimum income.
- The obstacles to and lack of support in securing housing (particularly given that the HELIOS housing programme has ended and the new HELIOS+ programme has not yet been rolled out), evictions from camps and the risks of homelessness and destitution. Notably, the new HELIOS+ programme appears to be designed at a dramatically lower scale to the actual needs of the refugee population in Greece, with a total target of 4,323 beneficiaries of international and temporary protection over the next four-year period – just over 1,000 a year. Currently, Greece already counts 116,467 active international and temporary protection residence permits, of which 76,195 granted in 2023-2024 (thereby within the HELIOS+ eligibility period). Therefore, against the backdrop of eligible beneficiaries, the coverage of the programme accounts for less than 6% of the eligible population.

We note that the eligibility criteria for HELIOS+ further restrict the number of beneficiaries.

We further note that Greek law does not foresee a specific remedy to beneficiaries of international protection against instances where their rights are not guaranteed.

Finally, among the obstacles faced by recognised refugees are severe bureaucratic hurdles stemming from a clear lack of coordination on integration on the part of the authorities and significant deficiencies in services. Notably, provision of the rights and entitlements attached to international protection status is a state task spanning across at least six different ministries in Greece. The very same administrative procedure may involve various public services operating under different ministries.”

Recognised Refugees in Greece- 2025 - R.S.A.

De situatie voor statushouders in Griekenland wordt dramatischer en er is geen beterschap op komst.

Verzoeker heeft de nodige documenten niet of ze zijn niet langer geldig.

Verzoeker zal geen enkele steun/ documentatie krijgen bij een terugkeer naar Griekenland zodat de kans op dakloosheid uiterst reëel is cfr dit rapport.

Dit zijn nieuwe elementen ten opzichte van het laatste arrest ten opzichte van verzoeker van de RVV dd. 21.6.2022. Te meer nu hij na die datum effectief terugkeerde naar Griekenland zoals blijkt uit het administratief dossier.

Dit alles werd in het beroep ten gronde opgenomen en moet behandeld worden door de rechter.

De bestreden beslissing dient te worden geschorst.

5.3.

Verhoogde kwetsbaarheid

Het rapport waarnaar hoger verwezen wordt stelt men dat er een "persisting shortages in medical and psychosocial personnel" is in Griekenland.

Ondanks zijn illegaal statuut in België wordt verzoeker toch nauwgezet opgevolgd door een arts en psycholoog van dokters van de wereld.

Hij gaf dit tevens aan in het kader zijn hoorrecht.

Verzoeker legde in het kader van zijn asiëldossier reeds attesten voor en brengt thans 2 nieuwe attesten bij waaruit nog maar eens blijkt dat hij zowel therapeutisch als medicamenteus behandeld wordt voor PTSS en depressie. (stuk 4)

Hij krijgt quetiapine op voorschrift; middel tegen psychose, bipolaire stoornis.

Zelfs los daarvan, door zijn Gizaanse afkomst bezit verzoeker hoe dan ook een verhoogde kwetsbaarheid.

Er is sprake van etnische zuivering en genocide tegen de Gizaanse bevolking waarvan verzoeker deel uitmaakt.

Zie o.a.

Amnesty concludes Israel is committing genocide in Gaza

'Tragedy foretold and stain on our collective humanity': Special Rapporteur warns of mass ethnic cleansing in the West Bank / OHCHR

Het staakt het vuren houdt al lang geen stand meer, enkele dagen geleden kwamen maar liefst 400 mensen om, de bloedigste dag van de oorlog sinds het begin Israeli air strikes kill over 400 Palestinians across Gaza following unilateral resumption of mass attacks - Amnesty International

Er sterven steeds meer mensen uit hongersnood, intussen minstens 57 burgers: Zie At least 57 Palestinians starved to death under Israel's blockade of Gaza / Israel-Palestine conflict News / Al Jazeera

Palestijnen uit Gaza worden momenteel letterlijk uitgegroeid wat hen uiteraard bijzonder kwetsbaar maakt.

Het behoeft weinig betoog dat het enorm moeilijk is dat u machteloos toekijkt naar de situatie in Gaza terwijl zijn familie daar is en verschillende familieleden stierven op een vreselijke manier.

Verzoeker heeft nood aan stabiliteit en rust, hetgeen bij een terugkeer naar Griekenland en de uitvoering van huidige beslissing niet gegarandeerd kan worden.

In de voorgelegde medische rapporten staat ook beschreven dat verzoeker niet zelfredzaam zijn, een schending van artikel 3 EVRM, gelet op het specifiek profiel van verzoeker kan niet worden uitgesloten.

De RVV stelt in het principe arrest mbt statushouders in Griekenland het volgende:

(...)

(Zie RVV verenigde kamers: 22.01.2024 AR 300 342, p 43)

De RVV vernietigde veelvuldig beslissingen van statushouders met een psychologische problematiek.

In een zeer recent arrest werd een Palestijn uit de Gazastrook zelf rechtsreeks door Uw Zetel erkend als vluchteling, zonder een gestaafde bijzondere kwetsbaarheid.

n° 320 159 du 16 janvier 2025

dans l'affaire 307 549 / V

De rechter oordeelt dat Palestijnen uit de Gaza op zichzelf kwetsbaar omwille van de situatie aldaar zodat een Grieks statuut een bescherming in België, gelet op de gekende situatie aldaar (zie verder), niet langer in de weg staat!

Dit alles is nieuwe rechtspraak ten opzichte van het vorige arrest jegens verzoeker en werd verwerkt in het huidig hangend beroep.

De bestreden beslissing dient geschorst te worden.

Immers, indien de rechtspraak over een bepaald punt verdeeld is, is het middel ernstig, zie RSV november 2006, AR 165.253 T.Vreemd 2009, 219.

Gelet op het bovenstaande brengt verzoeker weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Griekenland blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren.

5.4.

Schending motiveringsplicht

Bovendien kan een schending van de motiveringsplicht worden vastgesteld omwille van het gegeven dat de beslissing niet alle feiten juist weergeeft.

Zo wordt het feit dat er een hangend beroep tegen de weigering van het CGVS niet in de bestreden beslissing aangehaald.

Ook wordt er geponeerd dat verzoeker aan de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg zou hebben gegeven terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij weldegelijk terugkeerde naar Griekenland na de laatste weigering van de RVV in 2022.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van diverse beginselen van zorgvuldig bestuur kan eveneens vastgesteld worden.

5.5.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. En verzoek tot vernietiging zal worden ingediend binnen de wettige termijn.”

3.2.2. Het enig middel is onontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 28 van de Dublin III-Verordening en van artikel 7 van het Handvest.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *prima facie* op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 28 van de Dublin III-Verordening en/of artikel 7 van het Handvest zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet-ontvankelijk.

3.2.3. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste zicht duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop de verwerende partij steunt.

De verzoekende partij betoogt dat het feit dat er een hangend beroep is tegen de (laatste) weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal niet in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij verduidelijkt echter niet waarom dit feit door de verwerende partij zou dienen aangehaald te worden in de bestreden beslissing. Zij toont immers niet aan dat het loutere feit dat er een beroep hangende is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 tot niet-ontvankelijkheid van haar zesde verzoek om internationale bescherming, een ander licht werpt op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

De Raad wijst er in dit licht op dat uit artikel 39/70, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat niet wordt voorzien in een van rechtswege opschortend beroep voor een (gedwongen) verwijderingsmaatregel in de situatie, zoals deze van de verzoekende partij, waarin een nieuw volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend na een definitieve beslissing over een eerste volgend verzoek om internationale bescherming en waarin de commissaris-generaal reeds heeft vastgesteld dat een verwijdering niet in strijd is met het non-refoulementbeginsel op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ook nog op dat het loutere feit dat er een beroep hangende is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 tot niet-ontvankelijkheid van haar zesde verzoek om internationale bescherming, er niet toe leidt dat niet langer, in het kader van een onderzoek naar een mogelijke schending

van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland, zou mogen verwezen worden naar de beslissing(en) van de commissaris-generaal. Er dient te worden aangestipt dat de verwerende partij niet verplicht is om de beroepsprocedure af te wachten alvorens een bevel te kunnen geven en zij tevens naar de beslissing van de commissaris-generaal kan verwijzen in het bevel, aangezien een beslissing van het bestuur vermoed wordt in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') en dit tot zolang ze eventueel wordt vernietigd. Er blijkt dan ook niet, minstens maakt de verzoekende partij dit op het eerste zicht niet aannemelijk, dat de verwerende partij gehouden was te verwijzen naar het hangend beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auid t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Griekenland, nu zij in dit land als vluchteling werd erkend.

Griekenland als lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat de verzoekende partij, die in Griekenland een internationale beschermingsstatus verkreeg, er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen en dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend.

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie punt 83-85).

Het Hof van Justitie wees er wel op dat het niet kan worden uitgesloten dat de werking van het GEAS in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86). In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest, dat overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het voormelde Handvest dezelfde zijn als die welke er door het EVRM aan worden toegekend, vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt toegelicht als volgt:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punten 90- 91).

De verzoekende partij kan, zoals hiervoor werd toegelicht, het vermoeden dat is gestoeld op het hiervoor geschetste Unierechtelijke vertrouwensbeginsel dus slechts weerleggen wanneer zij aantoonst dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in

Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor een terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekers niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 90 e.v.).

De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie overweging 89 e.v. HvJEU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17", zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo / Bundesrepublik Deutschland, C-163/17.). De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke, zoals zal blijken uit wat volgt.

3.2.6. Betreffende haar onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd dat de verzoekende partij op 18 december 2018 erkend werd door Griekenland als vluchteling, en op 15 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in België dat op 24 september 2020 onontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal en waarbij het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad op 28 januari 2021, waarna de verzoekende partij nog vijfmaal opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende, die telkens onontvankelijk werden verklaard door de commissaris-generaal en waarbij het beroep tegen de beslissing van 29 maart 2022 eveneens werd verworpen door de Raad, en anderzijds gemotiveerd dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die bewijzen dat zij een aan ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar Griekenland, dat zij aangeeft psychologische problemen te hebben maar niet aantoont dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland, waarna zij nog toelicht *"Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."*

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat er wel degelijk nieuwe elementen zijn sinds het laatste verzoek om internationale bescherming, waarbij zij wijst op de oorlog in Gaza, de psychologische opvolging, de terugkeer naar Griekenland in 2022, het ongeldige ADET en de nieuwe landeninformatie en rechtspraak. Zij betoogt dat zij gehoord werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming, dat omwille van de hiervoor vermelde redenen het beroep werd ingesteld tegen de beslissing niet-ontvankelijk volgens verzoek van de commissaris-generaal. Zij meent dat het dan ook uiterst belangrijk is om de uitkomst van het beroep af te wachten alvorens zij wordt uitgewezen, dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet uit te sluiten valt. Zij betoogt dat zij in 2018 bescherming kreeg in Griekenland en dat haar ADET kaart vandaag niet meer geldig is, dat ook het hebben van een AMKA en AFIME essentieel blijkt om als vluchteling rechten te doen gelden in Griekenland, laat staan dat zij in de mogelijkheid is om deze documenten te activeren, dat zij ruim voor de automatische afgifte (december 2020) van deze documenten haar verblijfskaart kreeg in Griekenland. De verzoekende partij wijst op een arrest nr. 300 342 van 22 januari 2024 van de Raad, verwijst naar een rapport van RSA- Pro ASYL en citeert een samenvatting hiervan. Zij betoogt dat de situatie voor statushouders in Griekenland dramatischer wordt en er geen beterschap op komst is, dat zij de nodige documenten niet heeft of deze niet langer geldig zijn, dat zij geen enkele steun of documentatie zal krijgen bij een terugkeer naar Griekenland zodat de kans op dakloosheid uiterst reëel is, waarbij zij opnieuw verwijst naar het rapport. Zij meent dat dit nieuwe elementen zijn ten opzichte van het laatste arrest van de Raad van 21 juni 2022, te meer nu zij na die datum effectief terugkeerde naar Griekenland zoals blijkt uit het administratief dossier, dat dit alles in het beroep ten gronde werd opgenomen en moet behandeld worden door de rechter. Betreffende de verhoogde kwetsbaarheid, betoogt de verzoekende partij dat in het rapport waarnaar zij verwezen heeft, wordt gesteld dat er een *"persisting shortages in medical and psychological personnel"* is in Griekenland, dat ondanks haar illegaal statuut in België zij toch nauwgezet opgevolgd wordt door een arts en psycholoog van dokters van de wereld, dat zij dit tevens aangaf in het kader van haar hoorrecht, dat zij in het kader van haar asioldossier attesten heeft voorgelegd en thans twee nieuwe attesten bijbrengt waaruit nog maar eens blijkt dat zij zowel therapeutisch als medicamenteus behandeld wordt voor PTSS en depressie, dat zij quetiapine krijgt op voorschrift, een middel tegen psychose en bipolaire stoornis, dat zelfs los daarvan, door haar Gazaanse afkomst zij hoedanook een verhoogde kwetsbaarheid bezit, dat er sprake is van een etnische zuivering en genocide tegen de Gazaanse bevolking waarvan zij deel uitmaakt, dat het staakt het vuren al lang geen stand meer houdt en er enkele dagen geleden maar liefst 400 man om het leven kwam, de bloedigste dag van de oorlog sinds het begin, dat er steeds meer mensen sterven uit

hongersnood, intussen minstens 57 burgers, waarbij zij deze stelling onderbouwt met het opnemen van weblinks naar rapporten en artikels en waarna zij betoogt dat Palestijnen uit Gaza momenteel letterlijk uitgeroeid worden wat hen uiteraard bijzonder kwetsbaar maakt, dat het weinig betoog behoeft dat het enorm moeilijk is dat zij nu machteloos toekijkt naar de situatie in Gaza terwijl haar familie daar is en verschillende familieleden op een vreselijke manier stierven, dat zij nood heeft aan stabiliteit en rust, hetgeen bij een terugkeer naar Griekenland en de uitvoering van de *in casu* bestreden beslissing niet kan gegarandeerd worden. Zij wijst erop dat in de voorliggende medische rapporten beschreven staat dat zij niet zelfredzaam is en dat een schending van artikel 3 van het EVRM gelet op haar specifiek profiel niet kan uitgesloten worden. Zij wijst op het principiële arrest nr. 300 342 van 22 januari 2024 van de Raad inzake statushouders in Griekenland en stelt dat de Raad veelvuldig beslissingen vernietigde van statushouders met een psychologische problematiek. Ook stelt zij dat in een zeer recent arrest nr. 230 159 van 16 januari 2025 een Palestijn uit de Gazastrook zelf rechtstreeks door de Raad werd erkend als vluchteling, zonder een gestaafde bijzondere kwetsbaarheid, dat de rechter oordeelde dat Palestijnen uit Gaza op zichzelf kwetsbaar zijn omwille van de situatie aldaar zodat een Grieks statuut een bescherming in België, gelet op de gekende situatie aldaar, niet langer in de weg staat. De verzoekende partij meent dat dit nieuwe rechtspraak is ten opzichte van het vorige arrest van de Raad en werd verwerkt in het huidig hangende beroep. Zij meent dat indien de rechtspraak over een bepaald punt verdeeld is, het middel ernstig is. Zij meent dat zij wel degelijk ernstige elementen heeft aangebracht dat zij bij een overdracht aan Griekenland zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat de verwerende partij nalaat om betreffende bovenstaande elementen te motiveren.

3.2.8. De door de verzoekende partij ingeroepen vrees bij terugkeer naar Griekenland voor een behandeling aldaar in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest ligt in het verlengde van de vrees zoals zij deze reeds aanbracht in het kader van haar procedures voor internationale bescherming in België. In deze situatie kon de verwerende partij in alle redelijkheid verwijzen naar de eerdere beoordeling(en) die inzake deze ingeroepen vrees reeds werd doorgevoerd door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de procedures voor internationale bescherming. Dit te meer nu de commissaris-generaal in zijn recente beslissing van 3 maart 2025 ook stelde dat geen elementen spelen die maken dat een verwijdering van de verzoekende partij naar Griekenland in strijd is met het non-refoulementbeginsel op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (*“il n'existe pas d'élément dont il peut ressortir qu'une mesure d'éloignement ou de refoulement de l'intéressé(e) vers l'Etat membre de l'Union européenne dans lequel il/elle a obtenu la protection internationale, visé supra, constituerait une violation du principe de non-refoulement au regard des articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980”*). Er blijkt verder niet, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk, dat zij op het ogenblik dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord door de verwerende partij inzake de redenen waarom zij niet terugkeerde of kan terugkeren naar Griekenland nog nieuwe gegevens of stukken aanbracht, waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing – waarbij zij wees op de beslissing van 3 maart 2025 van de commissaris-generaal – onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

De Raad herhaalt in navolging van de verzoekende partij haar rechtspraak betreffende statushouders in Griekenland:

“Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Wat zijn individuele situatie betreft, kan in de huidige stand van zaken worden aangenomen dat verzoeker niet langer in het bezit is van een geldige Griekse verblijfsvergunning (ADET), (...)

Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting.

Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in zijn hoofde een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

In navolging van verwerende partij, stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie niet heeft gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “Kenmerken van de internationale bescherming”, als volgt luidt: “3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn. De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigten van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.”

Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat hij zich op 3 maart 2025 op het standpunt heeft gesteld dat de informatie waarover hij beschikt niet toelaat te concluderen dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland (noch degene die daarheen terugkeert) daar systematisch in een situatie van extreme materiële deprivatie terechtkomt of zal terechtkomen, waardoor hij niet in zijn meest elementaire behoeften kan voorzien, zoals eten, zich wassen en huisvesting, en waardoor schade wordt toegebracht aan zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid of hem in een toestand brengt die onvermijgbaar is met de menselijke waardigheid. De commissaris-generaal meent dat hoewel de objectieve informatie onvoldoende is om *a priori* te concluderen dat er een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van systematische of structurele tekortkomingen ten aanzien van alle personen die internationale bescherming genieten en naar Griekenland moeten terugkeren, deze informatie niettemin wijst op een precarie situatie die om voorzichtigheid en behoedzaamheid vraagt bij de beoordeling van “*het geheel van de gegevens van de zaak*”. Volgens de commissaris-generaal is het niet uitgesloten dat de verzoeker om internationale bescherming kan aantonen dat er uitzonderlijke omstandigheden bestaan die hem eigen zijn en die inhouden dat hij, indien hij wordt teruggestuurd naar de lidstaat die hem de internationale bescherming heeft toegekend, in een situatie van extreme materiële deprivatie terechtkomt vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, onafhankelijk van zijn wil en persoonlijke keuzes. Daaruit volgend zijn de individuele situatie – met name het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid – en de persoonlijke ervaring in Griekenland van de verzoekende partij volgens de commissaris-generaal van essentieel belang voor de beoordeling van haar verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij is om in dit verband concrete gegevens te verstrekken die het vermoeden kunnen weerleggen dat zij aanspraak kan maken op de beschermingsstatus die haar in Griekenland is toegekend en dat de daaruit voortvloeiende rechten zodanig zijn dat zij niet in een toestand van extreme materiële deprivatie terechtkomt. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat zij *in casu* niet voldoende heeft aangetoond dat hiervan sprake is, waarvoor hij de redenen uiteen zet in zijn beslissing van 3 maart 2025.

3.2.9. Waar de verzoekende partij stelt dat zij gehoord werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming, dat omwille van de oorlog in Gaza, de psychologische opvolging, de terugkeer naar Griekenland in 2022, het ongeldig ADET en de nieuwe landeninformatie en rechtspraak, een beroep werd ingesteld tegen de beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek van de commissaris-generaal, dat het dan ook uiterst belangrijk is om de uitkomst van het beroep af te wachten alvorens zij wordt uitgewezen, dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet uit te sluiten valt, verwijst de Raad naar wat in punt 3.2.3. werd gesteld omtrent het hangende beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025.

Waar de verzoekende partij wijst op de psychologische opvolging, de terugkeer naar Griekenland in 2022 en het ongeldige ADET en meent dat dit nieuwe elementen zijn die het laatste verzoek om internationale bescherming verantwoorden, blijkt dat zij het oneens is met het oordeel van de commissaris-generaal. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 blijkt dat hij deze elementen in overweging heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom de verzoekende partij er niet in is geslaagd, met de door haar aangebrachte elementen – waaronder aldus de psychologische opvolging, de terugkeer naar Griekenland in 2022 en het ongeldige ADET – het vermoeden te weerleggen dat haar grondrechten als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland, worden geëerbiedigd. Door louter opnieuw te wijzen op deze elementen toont de verzoekende partij geenszins aan waarom de verwerende partij niet dienstig kon verwijzen naar voormelde beslissing van de commissaris-generaal.

Waar zij meent dat de oorlog in Gaza een nieuw element is en zij in haar verzoekschrift wijst op de situatie aldaar, is een dergelijk betoog niet dienstig daar zij, bij ten tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, niet dient terug te keren naar Gaza doch wel naar Griekenland alwaar zij internationale bescherming geniet. In dit kader wijst de Raad er ook op dat de commissaris-generaal op 3 maart 2025 heeft gesteld dat er elementen zijn waaruit blijkt dat een verwijderingsmaatregel of terugwijzing naar het land van nationaliteit of gewone verblijfplaats een schending van het beginsel van non-refoulement in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan teweegbrengen (*“Par contre il existe des éléments dont il ressort qu'une mesure d'éloignement ou de refoulement vers son pays de nationalité ou de résidence habituelle (voir supra) pourrait entraîner une violation du principe de non-refoulement au regard des articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 »*). In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de oorlog in Gaza als nieuw element in het kader van het beoordeling van haar bijzondere kwetsbaarheid, wijst de Raad op wat hieromtrent verder wordt uiteengezet.

Waar zij betoogt dat dat zij in 2018 bescherming kreeg in Griekenland en dat haar ADET kaart vandaag niet meer geldig is, dat ook het hebben van een AMKA en AFIME essentieel blijkt om als vluchteling rechten te doen gelden in Griekenland, laat staan dat zij in de mogelijkheid is om deze documenten te activeren, dat zij ruim voor de automatische afgifte (december 2020) van deze documenten haar verblijfskaart kreeg in Griekenland, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze dit betoog een ander licht kan werpen op de beoordeling van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 – waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing – en waarbij hij ingaat op het feit dat heden de ADET kaart van de verzoekende partij niet meer geldig is, doch hieromtrent onder meer stelt dat de verzoekende partij moeilijkheden vermeldde om huisvesting, voedsel en werk te vinden en om een AMKA en AFM te verkrijgen, dat zij na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning verklaart dat zij tijdens haar twee verblijven in Griekenland bij de gemeente heeft geprobeerd een AMKA en AFM te verkrijgen, dat omdat zij de taal niet spreekt, zij moeite had zich verstaanbaar te maken en zij er niet in geslaagd is deze uitkeringen te verkrijgen, dat zij echter niet over bewijsmateriaal beschikt om deze stappen aan te tonen, dat zij bovendien bij haar terugkeer in Griekenland in 2022 een advocaat heeft ingeschakeld om de verlenging van haar verblijfsvergunning te verkrijgen, dat deze advocaat dus ook stappen had kunnen ondernemen om haar te helpen deze te verkrijgen, maar zij heeft hem hier niet om gevraagd, dat eraan herinnerd kan worden dat om een sofinummer (AMKA) te verkrijgen, de begunstigde van internationale bescherming zich binnen een maand na de afgifte van zijn verblijfsvergunning (ADET) moet melden bij een Burgerdienst (PEK) om zijn voorlopige sofinummer (PAAYPA) om te zetten in een sofinummer (AMKA), dat uit objectieve informatie niet blijkt dat er bijzondere problemen zijn bij het vervullen van deze formaliteiten, dat uit de informatie blijkt dat zelfs indien zij niet de juiste stappen heeft ondernomen en zij bij terugkeer dus de nodige stappen moet ondernemen om een AMKA te verkrijgen, zij niet wordt uitgesloten van gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat zij zich naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum begeeft, dat psychologische en psychiatrische zorg ook beschikbaar zijn en dat personen die geen voorlopig sofinummer (PAAYPA) of sofinummer (AMKA) hebben, gratis psychiatrische en neurologische medicijnen kunnen krijgen als deze zijn voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnsgezondheidszorgcentra of -eenheden, dat aangezien de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid aanvoert die een zware, complexe en regelmatige behandeling vereist, de commissaris-generaal van oordeel is dat zij niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zou komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM vanwege de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische zorg. Betreffende de vraag over het verlengen van haar verblijfsvergunning in Griekenland (ADET) stelt de commissaris-generaal dat blijkt uit informatie dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland over bepaalde wettelijke documenten moeten beschikken om toegang

te krijgen tot bepaalde sociale uitkeringen in Griekenland, terwijl het mogelijk is dat sommigen van hen deze nooit hebben verkregen (omdat zij Griekenland verlieten vóór de verkrijging) of deze niet meer in hun bezit hebben (bijvoorbeeld omdat ze deze hebben vernietigd of omdat de geldigheidsduur ervan is verstreken), dat het gaat om de verblijfsvergunning (ADET) die wordt afgegeven op basis van de toegekende internationale beschermingsstatus (geldig voor 3 jaar en verlengbaar voor de vluchtelingenstatus, voor 1 jaar en verlengbaar voor de subsidiaire beschermingsstatus), een fiscaal identificatienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA), dat in dit verband kan worden vastgesteld dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland *kunnen* te maken krijgen met praktische moeilijkheden bij de afgifte en verlenging van de ADET, met name wat betreft de termijn voor de verlenging van de ADET voor personen die naar Griekenland terugkeren nadat zij het land hebben verlaten en dat deze vertragingen complicaties kunnen opleveren voor de toegang tot andere wettelijke documenten, zoals het belastingregistratienummer (AFM) en het sociale zekerheidsnummer (AMKA), waaraan bepaalde sociale rechten zijn gekoppeld, dat de bovengenoemde belemmeringen gevolgen kunnen hebben voor de toegang van begunstigen tot sociale uitkeringen in Griekenland, en dus voor hun vermogen om in hun basisbehoeften te voorzien, dat het bezit van een geldige ADET namelijk een voorwaarde voor het verkrijgen van een AFM is, terwijl het bezit van een AFM een voorwaarde is voor het openen van een bankrekening, toegang tot de geregistreerde arbeidsmarkt, het huren van een reguliere woning of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA is een voorwaarde voor de terugbetaling van gezondheidszorg, dat in afwachting van de verlenging van de ADET personen die in Griekenland internationale bescherming genieten slechts beperkte toegang hebben tot de sociale rechten die aan hun status verbonden zijn, dat hij van mening is dat de rapporten niet aantonen dat *iedere* persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en daarheen terugkeert, noodzakelijkerwijs met deze problemen wordt geconfronteerd, dat hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die om extra voorzichtigheid vraagt, zij op geen enkele wijze aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland die naar Griekenland terugkeren, te maken krijgen met onredelijke vertragingen bij de afgifte of verlenging van hun ADET, dat de informatie evenmin aantoont dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te verlengen, mits hij bepaalde formaliteiten vervult. De commissaris-generaal vervolgt dat uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat, in afwachting van de toekenning of verlenging van een ADET, veel personen die in Griekenland internationale bescherming genieten en daarheen terugkeren, minder sociale rechten zullen genieten en, afhankelijk van het geval, te maken kunnen krijgen met onzekere en precare situaties in afwachting van hun ADET, dat uit diezelfde informatie echter niet blijkt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en daarheen terugkeert, *noodzakelijkerwijs* zal worden geconfronteerd met een situatie die de door het Hof van Justitie van de Europese Unie vastgestelde uitzonderlijke drempel van ernst bereikt, gekenmerkt door het onvermogen om in zijn meest elementaire behoeften op het gebied van huisvesting, voedsel en hygiëne te voorzien. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat een persoon die internationale bescherming geniet in afwachting van de verkrijging en verlenging van zijn verblijfstitel, en dus zonder sofinummer (AMKA), in Griekenland niet de toegang wordt ontzegd tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat hij zich naar een openbaar ziekenhuis of een medisch centrum begeeft, dat hij dan ook van mening is dat het risico om in een situatie terecht te komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM, hoofdzakelijk afhangt van de middelen van bestaan, de zelfredzaamheid van de betrokkene en zijn vermogen om zelf zijn rechten te doen gelden en in zijn essentiële behoeften te voorzien. Na een beoordeling van de individuele situatie van de verzoekende partij, stelt de commissaris-generaal dat hoewel de objectieve informatie over Griekenland extra voorzichtigheid vereist van de asielinstanties, moet worden geconcludeerd dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in staat zal zijn om bij terugkeer de nodige stappen te ondernemen om haar ADET te verkrijgen/te verlengen, noch dat zij noodzakelijkerwijs in een situatie van extreme materiële deprivatie zal verkeren in afwachting van de afgifte/verlenging van deze ADET.

Waar de verzoekende partij in onderhavig verzoekschrift in dit kader wijst op “nieuwe” landeninformatie wijst de Raad op wat volgt.

3.2.9. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van ‘nieuwe rechtspraak’ sinds de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025, die ertoe zou nopen te oordelen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet langer op zorgvuldige wijze kon verwijzen, in het kader van de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland, naar de in voormelde beslissing van de commissaris-generaal vervatte beoordeling hieromtrent.

Betreffende de landeninformatie, waarbij de verzoekende partij uit een samenvatting citeert van het jaarlijks rapport van RSA en PRO ASYL Foundation van maart 2025 “Recognised Refugees in Greece- 2025. Access to documents and socio-economic rights”, stelt de Raad vast dat niet blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 dat zij hiermee reeds rekening heeft gehouden. Gelet op het feit dat het rapport pas werd uitgebracht op 7 april 2025 kon hij hier overigens nog geen rekening mee houden.

Het betreft aldus informatie die niet eerder werd beoordeeld door de commissaris-generaal of de Raad. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij melding maakte van deze informatie in het kader van haar gehoor op

21 mei 2025 dat voorafging aan het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet kan worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden. Rekening houdend met artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet komt het de Raad in voorliggende procedure toe om deze stukken aan een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te onderwerpen om na te gaan of de verzoekende partij niet alsnog het risico loopt te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij louter verwijst naar het jaarlijks rapport van RSA en PRO ASYL Foundation van maart 2025 "Recognised Refugees in Greece- 2025. Access to documents and socio-economic rights", en hieromtrent citeert uit een samenvatting, en meent dat blijkt dat de situatie voor statushouders in Griekenland dramatischer wordt en er geen beterschap op komst is, doch nalaat concreet toe te lichten op welke wijze uit deze informatie kan blijken dat de situatie dermate gewijzigd is ten opzichte van de situatie zoals beschreven in de rapporten waarmee de commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 maart 2025 rekening heeft gehouden, dat niet langer op dienstige wijze, in het licht van het onderzoek naar een mogelijke schending bij een terugkeer naar Griekenland van artikel 3 van het EVRM, kan verwezen worden naar de voormelde beslissing van de commissaris-generaal. In tegendeel blijkt uit de samenvatting, die door de verzoekende partij geciteerd wordt in het verzoekschrift, eerder dat het vooral een bevestiging betreft van de bestaande problemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de nodige documenten niet heeft of dat ze niet langer geldig zijn, was dit ook reeds het geval ten tijde van de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025. Zoals blijkt uit de motieven van deze beslissing en wat reeds werd uiteengezet in punt 3.2.9., is de commissaris-generaal uitgebreid op dit feit ingegaan. Waar zij stelt dat zij geen enkele steun en documentatie zal krijgen bij een terugkeer naar Griekenland zodat de kans op dakloosheid uiterst reëel is, gaat zij voorbij aan de concrete beoordeling van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 maart 2025 waarin hij er onder meer op wijst dat blijkt dat de verblijfsvergunning van de verzoekende partij van drie jaar voor het eerst eind 2021 is verstreken, dat zij na het verkrijgen van haar status naar België is gekomen terwijl haar vergunning nog geldig was, dat zij in de loop van 2022 besloten heeft terug te keren naar Griekenland, dat zij éénmaal in Griekenland aangekomen, zij met hulp van een advocaat de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijfsvergunning te verlengen, dat dit na twee maanden geschiedde, dat zij bijgevolg volledig in staat was om alle stappen te ondernemen om haar verblijfsvergunning te verlengen en in haar levensonderhoud te voorzien in afwachting van de verlenging van haar verblijfsvergunning, dat er geen aanwijzingen zijn dat zij niet in staat zou zijn om deze procedure te hernieuwen, dat zij eerder in Griekenland, tijdens haar eerste verblijf, verschillende foto's postte van zichzelf op Facebook, dat zij er glimlachend, goed gekleed en in goede gezondheid uitziend, dat haar verklaringen dat zij in Griekenland in een situatie van voedselonzeekerheid en huisvestingsproblemen verkeerde duidelijk in tegenspraak zijn met deze publicaties. De verzoekende partij die aldus reeds in Griekenland hulp kreeg van een advocaat, ook in België bijstand krijgt van een advocaat en bovendien in België opgevolgd wordt door dokters van de Wereld, die overigens ook in Griekenland actief zijn, maakt niet aannemelijk dat zij geen steun en documentatie kan verkrijgen waardoor de kans op dakloosheid uiterst reëel zou zijn.

Betreffende de verhoogde kwetsbaarheid verwijst de verzoekende partij naar het voormelde jaarlijks rapport en betoogt zij dat hierin wordt gesteld dat er een *"persisting shortages in medical and psychological personnel"* is in Griekenland. Door louter te wijzen op tekorten in medisch en psychologisch personeel, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven *"Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Griekenland. Hij geeft aan psychologische problemen te hebben, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in Griekenland. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."* Ook met haar stelling dat zij ondanks haar illegaal statuut in België wordt opgevolgd door een arts en psycholoog van dokters van de wereld, en dat zij dit aangaf in het kader van haar hoorrecht, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand en het feit dat zij behandeld/opgevolgd wordt. Zij toont niet aan dat een adequate behandeling voor haar psychische problemen niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Griekenland. Overigens blijkt uit de attesten van de organisatie, het weze herhaald, dat dokters van de wereld ook actief zijn in Griekenland.

Betreffende de bij het verzoekschrift voorgelegde medische stukken, blijkt uit het verzoekschrift dat zij 'thans' twee nieuwe attesten neerlegt. Ook legt zij bij een aanvullende nota ter terechtzitting nog medische attesten voor.

Echter door louter opnieuw te wijzen op medische stukken waaruit blijkt dat zij sinds enige tijd zowel therapeutisch als medicamenteus behandeld wordt voor PTSS, slaapstoornis en depressie, elementen waarmee zowel door de commissaris-generaal in de beslissing van 3 maart 2025 in het kader van het onderzoek of de verzoekende partij bijzonder kwetsbaar is en door de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing werd gewezen op de beslissing van de commissaris-generaal en bijkomend werd gemotiveerd *“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar Griekenland. Hij geeft aan psychologische problemen te hebben, maar toont niet aan dat een adequate behandeling hiervoor niet beschikbaar en de toegankelijk is in Griekenland. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”* Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij in België nauwgezet opgevolgd wordt door een arts en psycholoog van dokters van de wereld en er louter op te wijzen dat zij zowel therapeutisch als medicamenteus behandeld wordt voor PTSS en depressie en dat zij quetiapine op voorschrift krijgt tegen psychose en bipolaire stoornis, werpt de verzoekende partij geen ander licht op voormelde beoordeling. Zij toont geenszins aan dat de door haar benodigde zorgen en medicatie voor haar niet beschikbaar en toegankelijk zijn in Griekenland. Overigens wijst de Raad er nog op dat uit de neergelegde attesten van dokters van de wereld blijkt dat de organisatie ook actief is in Griekenland. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich heeft bevraagd bij de organisatie inzake een eventuele doorwijzing of inzake de mogelijkheid tot het verkrijgen van verdere bijstand en opvolging door een arts en een psycholoog in Griekenland, noch minder dat dit niet mogelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat zij door haar Gizaanse afkomst hoedanook een verhoogde kwetsbaarheid bezit, dat Palestijnen uit Gaza momenteel letterlijk uitgeroeid worden wat hen uiteraard bijzonder kwetsbaar maakt, dat het weinig betoog behoeft dat het enorm moeilijk is dat zij nu machteloos toekijkt naar de situatie in Gaza terwijl haar familie daar is en verschillende familieleden op een vreselijke manier stierven, dat zij nood heeft aan stabiliteit en rust, hetgeen bij een terugkeer naar Griekenland en de uitvoering van de *in casu* bestreden beslissing niet kan gegarandeerd worden, en ter ondersteuning van haar betoog stelt, zonder enige concrete verwijzing naar arresten, dat de Raad veelvuldig beslissingen vernietigde van statushouders met een psychologische problematiek en dat in een zeer recent arrest nr. 230 159 van 16 januari 2025 een Palestijn uit de Gazastrook zelf rechtstreeks door de Raad werd erkend als vluchteling, zonder een gestaafde bijzondere kwetsbaarheid, dat de rechter oordeelde dat Palestijnen uit Gaza op zichzelf kwetsbaar zijn omwille van de situatie aldaar zodat een Grieks statuut een bescherming in België, gelet op de gekende situatie aldaar, niet langer in de weg staat, wijst de Raad erop vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Betreffende de psychologische problematiek van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat uit de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, afdoende blijkt waarom *in casu* geen bijzondere kwetsbaarheid kan worden vastgesteld die een complexe en regelmatige behandeling vereist en/of aanzienlijke negatieve gevolgen heeft voor haar capaciteiten en haar zelfstandigheid. Door louter te wijzen op de actuele situatie in Gaza en haar machteloosheid bij het feit dat haar familie daar is en dat verschillende familieleden er op een vreselijke manier stierven, werpt de verzoekende partij geen ander licht op de zeer recente analyse van de commissaris-generaal inzake het niet kunnen vaststellen van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofd.

Betreffende de verwijzing naar het arrest nr. 320 159 van 16 januari 2025 van de Raad, gaat de verzoekende partij uit van een onvolledige lezing van het arrest en verzuimt zij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het genoemde arrest betrekking heeft gelijkaardig is met haar geval. In het genoemde arrest wordt de bijzondere kwetsbaarheid, hoewel de psychische toestand niet gestaafd wordt door attesten, afgeleid uit verschillende elementen en niet enkel uit het loutere feit dat de persoon een Palestijn is die afkomstig is uit Gaza. Het psychisch lijden van de persoon in die zaak blijkt uit het persoonlijk onderhoud en uit het horen ter terechtzitting, en volgt uit de actuele situatie in Gaza waar de volledige familie van de desbetreffende persoon verblijft doch waarmee hij niet meer in contact is sinds lange tijd en geen nieuws meer krijgt behoudens de informatie van de buur dat zijn familie verspreid of zelfs vermist is sinds de Israëlische aanvallen hun percelen hadden getroffen. Er wordt daarnaast in overweging genomen dat de persoon noch in België, noch in Griekenland van psychologische bijstand had kunnen genieten en dat gelet op de actuele omstandigheden het onmogelijk lijkt dat die persoon zou kunnen genieten van financiële of andere ondersteuning van zijn familie en dat zijn psychologisch lijden voortvloeit uit de catastrofale humanitaire situatie die heden plaatsvindt in de Gazastrook. Daarnaast worden ook de reeds ondergane ervaringen in Griekenland door die persoon in overweging genomen, waarbij de verklaringen van die persoon

dat zij meerdere arbitraire arrestaties heeft ondergaan door de Griekse politie en zij twee maal gewelddadig werd behandeld door politieagenten in het opvangcentrum, waar hij verbleef voor hij op straat belandde, dat hij ook slachtoffer werd van diefstal en dat wanneer hij klacht wou indienen hem dit verhinderd werd alsook dat hij slachtoffer was van het racistisch klimaat in Griekenland. De Raad wijst er in het genoemd arrest op dat hij op grond van het geheel van de feiten en op grond van de individuele situatie van die persoon, meent dat hij de nodige concrete elementen heeft aangebracht om het vermoeden dat hij zich in Griekenland kan beroepen op zijn statuut van internationale beschermde en niet in een situatie zal terechtkomen van extreem materiële deprivatie in geval van terugkeer naar dat land, te weerleggen. Er blijkt geenszins, minstens toont zij dit niet aan zoals blijkt uit onderhavig arrest, dat de verzoekende partij zich in een gelijkaardig geval bevindt.

Uit het dossier blijkt vooreerst niet dat de verzoekende partij haar psychologisch lijden koppelde aan de catastrofale humanitaire situatie die heden plaatsvindt in de Gazastrook, minstens toont zij dit niet aan. Ook uit het attest van 23 mei 2025, naar aanleiding van een bezoek van dokters van de wereld aan de verzoekende partij in het gesloten centrum, dat werd voorgelegd aan de Raad na het sluiten der debatten, blijkt niet zonder meer dat het psychisch lijden van de verzoekende partij voortvloeit uit de catastrofale humanitaire situatie die heden plaatsvindt in de Gazastrook. Uit de loutere vermelding dat *“Hij (...) afkomstig (is) uit Gaza, waar zijn familie zich momenteel in een uiterst kwetsbare situatie bevindt”* kan dit niet afgeleid worden, te meer daaropvolgend wordt gesteld *“Zijn moeder is ernstig ziek met gevorderde kanker. Deze omstandigheden veroorzaken bij de heer E. (...) ernstige psychische stress en angst.”* waardoor aldus blijkt dat de ongerustheid en stress van de verzoekende partij eerder de ziekte van haar moeder als bestaansreden hebben. Bovendien wordt verder niet toegelicht waaruit de ‘uiterst kwetsbare situatie’ van zijn familie in Gaza bestaat, noch waarom dit op heden een bijkomende psychische stress en angst zou veroorzaken.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog dienstig stukken kan overmaken aan de Raad na het sluiten der debatten op 23 mei 2025, stelt de Raad vast dat het stuk van dokters van de wereld betrekking heeft op haar situatie in detentie in het centrum en grieven bevat ten aanzien van deze detentie. De Raad herhaalt dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. In zoverre het attest kan betrokken worden op de bestreden beslissing, meer bepaald waar het een indicatie zou kunnen inhouden van een verhoogde kwetsbaarheid, waar wordt gesteld dat er sprake is van een psychisch lijden alsook dat de verzoekende partij afkomstig is uit Gaza, waar haar familie zich momenteel in een uiterst kwetsbare situatie bevindt, dat haar moeder ernstig ziek is met gevorderde kanker en deze omstandigheden bij de verzoekende partij ernstige psychische stress en angst veroorzaken, wijst de Raad erop dat het psychisch lijden van de verzoekende partij reeds in eerdere attesten naar voren kwam en de verwerende partij hiermee, mede onder verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal, rekening heeft gehouden. Door louter opnieuw te laten bevestigen door een arts dat er sprake is van een psychisch lijden in hoofde van de verzoekende partij, toont zij niet aan de verwerende partij niet langer dienstig kon verwijzen naar de beslissingen van de commissaris-generaal, noch dat de motivering in de bestreden beslissing betreffende haar psychische problemen foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM is. Betreffende de stelling in het attest dat de familie van de verzoekende partij zich momenteel in een uiterst kwetsbare situatie bevindt, dat haar moeder ernstig ziek is met gevorderde kanker en deze omstandigheden bij de verzoekende partij ernstige psychische stress en angst veroorzaken, blijkt niet dat dit gebaseerd is op enige bewijskrachtig stuk en niet op de loutere beweringen van de verzoekende partij. Zelfs indien kan aangenomen worden dat haar familie zich in een uiterst kwetsbare situatie bevindt en dat haar moeder ziek is en deze omstandigheden bij haar ernstige psychische stress en angst veroorzaken, blijkt *in casu* niet dat dit ertoe leidt dat een bijzondere kwetsbaarheid is aangetoond in hoofde van de verzoekende partij, gelet op het feit dat, zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025, op grond van de voorliggende medische attesten die melding maken van het psychisch lijden van de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid kan worden vastgesteld die een complexe en regelmatige behandeling vereist en/of aanzienlijke negatieve gevolgen heeft voor de capaciteiten en zelfstandigheid van de verzoekende partij, dat zij bijstand had van een advocaat in Griekenland en voorts niet blijkt dat zij aldaar van de nodige (psychologische en/of psychiatrische) zorg of van de nodige psychiatrische of neurologische medicatie verstoken zal blijven en bovendien blijkt dat zij contact heeft met haar broer in België.

De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen dat bij een terugkeer naar Griekenland de stabiliteit en rust waaraan zij nood heeft omwille van het feit dat het moeilijk is machteloos toe te kijken naar de situatie in Gaza terwijl haar familie daar is en verschillende familieleden op een vreselijke manier stierven – waarbij zij overigens ook geen toelichting geeft – niet kan gegarandeerd worden.

Waar zij bij haar verzoekschrift nog een attest voegt, eveneens van dokters van de wereld van 26 maart 2025, waarin wordt gesteld dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland herhaaldelijk werd lastiggevallen door de politie en het slachtoffer werd van een gewelddadige overval door drie mannen waarbij zij beroofd werd, dat zij gedurende die periode op straat leefde, blijkt, in zoverre het zou gaan om omstandigheden die zij

reeds heeft aangehaald in het verleden, uit de verschillende beslissingen van de commissaris-generaal dat aan deze verklaringen van de verzoekende partij geen geloof kon worden gehecht, minstens dat niet blijkt dat zij inzake deze problemen geen beroep kan doen op de Griekse autoriteiten. Voorts betreft het een louter neerschrijven van de verklaringen van de verzoekende partij door de dokters van de wereld, minstens wordt in het schrijven niet verduidelijkt op welke stukken of elementen dokters van de wereld zich baseren teneinde dit vast te stellen, noch minder op welke periode deze verklaringen of vaststellingen betrekking hebben. Bovendien werd in de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025 er reeds op gewezen dat de verzoekende partij in 2022 vrijwillig teruggekeerd is naar Griekenland om daar haar leven op te bouwen en dat zij er bijstand van een advocaat genoot. In een eerdere beslissing van de commissaris-generaal werd er reeds op gewezen, betreffende het bewijs dat de verzoekende partij een klacht had neergelegd naar aanleiding van een agressie jegens haar persoon, dat niet blijkt dat de Griekse autoriteiten haar hun bescherming niet willen of kunnen bieden.

De verzoekende partij werpt met haar betoog en de door haar voorgelegde stukken geen ander licht op de beoordeling van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 3 maart 2025 betreffende het niet aanwezig zijn van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde.

Zij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat een schending van artikel 3 van het EVRM gelet op haar specifiek profiel niet kan uitgesloten worden.

Waar zij zou menen dat de rechtspraak verdeeld is, toont zij dit met het betoog in haar verzoekschrift geenszins aan. De Raad herhaalt in dit kader dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben gelijkaardig zijn met haar geval.

3.2.11. De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus geenszins aannemelijk dat zij wel degelijk ernstige elementen heeft aangebracht dat zij bij een terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, noch dat de verwerende partij nalaat om betreffende bovenstaande elementen te motiveren.

Waar de verzoekende partij nog meent – in haar aanvullende nota die zij ter terechtzitting heeft neergelegd – dat garanties dienen te worden gevraagd voor bijstand en ondersteuning bij de vernieuwing van haar Griekse documenten, bij de afgifte en activering van een AFIME en AMKA en inzake woning en dergelijke meer, alsook garanties voor toegang tot haar medicatie, en dat het de verwerende partij toekwam haar psychologische kwetsbaarheden mee te delen aan Griekenland, maakt zij niet aannemelijk – gelet op het feit dat niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van systematische of structurele tekortkomingen ten aanzien van alle personen die internationale bescherming genieten en naar Griekenland moeten terugkeren en op het feit dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid – dat de verwerende partij uitdrukkelijke garanties diende te verkrijgen van Griekenland of er toe gehouden was haar psychologische problemen mee te delen.

3.2.12. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoonde.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds vastgesteld dat zij niet aantoonde een ernstig grief ontleend aan dit verdragsartikel te hebben.

3.2.13. Tot slot blijkt nog dat de verzoekende partij de motiveringsplicht geschonden acht daar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten geen gevolg zou hebben gegeven terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij weldegelijk terugkeerde naar Griekenland na de laatste weigering van de Raad in 2022.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht stelt dat zij is teruggekeerd naar Griekenland in 2022, zoals ook aangegeven in de beslissing van de commissaris-generaal van 3 maart 2025. Echter werpt dit geen ander licht op de vaststelling dat zij *“heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden”* (criterium vervat in artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet). Immers weerlegt de verzoekende partij geenszins de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 30 augustus 2023 dat haar betekend werd en dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd waardoor het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. De verwerende partij kon aldus wel degelijk dienstig het criterium zoals vermeld in artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet – in combinatie met het criterium in artikel 1, §2, 8° van de Vreemdelingenwet – hanteren

om een risico op onderduiken vast te stellen, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

3.2.14. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt *prima facie* niet dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op correcte, deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat er sprake zou zijn van een schending van het redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel.

3.2.15. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.2.16. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting en in haar aanvullende nota die zij neerlegt ter terechtzitting erop wijst dat er, na contactname door de Belgische autoriteiten, nog geen reactie is gekomen van de Griekse autoriteiten of zij akkoord zijn met de terugname van de verzoekende partij. De verwerende partij wijst er ter terechtzitting op dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig paspoort en reisdocument voor Griekenland geldig van 6 december 2022 tot 5 december 2027 en dat de verzoekende partij op grond van dat document overgebracht kan worden. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich de vraag waar dit document vandaan komt en meent dat het slechts een kopie betreft. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier – het administratief verslag: illegaal verblijf/seining van 21 mei 2025 (stuk nr. 15) en het intakedossier van het centrum in Merksplas van 21 mei 2025 (stuk nr. 10) – blijkt dat de verzoekende partij wanneer zij door de politie wordt aangetroffen op 21 mei 2025 alsook wanneer zij wordt opgenomen in het centrum in Merksplas op 21 mei 2025 in het bezit was van een verblijfskaart (buitenland), een internationaal paspoort, een attest van immatriculatie en een reiskaart/doorgangsbewijs van Griekenland geldig van 6 december 2022 tot 5 december 2027.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

N. VERMANDER